

τέσσερα, μὴν τύχει καὶ χάσει τὴ σινοῦά του.

— Ξέρετε ποῦν μοῦ θυμίζετε αὐτὴ τὴ στιγμὴ; εἶπε ἡ Μαγδαληνή.

— Ὁχι!

— Κάποιον ἐπάλληλο τῶν καταστημάτων τοῦ «Πρεντάν». Ἔτσι κι' ἐκεῖνος, μὲ τὴν ἀκατάσχετη εὐφροσύνη του, κατάφερε τοὺς ἀγοραστὰς νὰ φρονίσουν. Τοῦ μοιάζετε πολὺ!

— Ἔστω! Ἐίμαι, ξέρετε, πανταχοῦ παρών. Μὲ τὴ διαφορά πὼς πωλιάω σὲ λογικὲς τιμές. Θέλετε νὰ κάνουμε μιὰ δοκιμὴ, γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα πόση εἶνε ἡ δύναμί μου; Κυτταχθῆτε στὸν καθρέφτη ποὺ κωττάζοσαστε προτοῦ ἔρθω!

Ἡ Μαγδαληνὴ σηκώθηκε καὶ κούταξε στὸν καθρέφτη. Ἡ ἑκπλήξις τῆς τότε δὲν εἶχε ὅρια. Ἀντίκρισε ἐκεῖ μέσα τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀγνωρίστο, ἂν καὶ ἦταν ἐκείνη ἡ ἴδια. Ἡ ὠμορφιά τῆς ἔλαμπε καὶ φεγγαβολοῦσε. Τὰ μάτια τῆς ἀστράφταν! Τὸ στόμα τῆς εἶχε ἕνα χαμόγελο ποὺ σκλάβωνε. Δυστυχία σ' ἐκείνον ποὺ θάπαρτε στὴν ἀγκυλιὰ τῆς! Θὰ γινόταν ἀπόλαυσις τῆς παντοτεινῆς.

Κυτταζόταν ἀπόρητα!

— Θαυμάστε τὸν ἑαυτὸ σας, ἀγαπητὴ μου, τῆς ψυθύρισε ὁ Σατανᾶς. Εἰσάστε πλάνη γιὰ τὴ νίκη. Κι' ὁμοιολογήστε πὼς εἶμαι παντοδύναμος, πὼς ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου!

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀκούει τὰ λόγια αὐτὰ, μὰ δὲν ἀπαντοῦσε, γιὰτὶ στὸ ἀνωματεῖν τὸ ὄραμα ποὺ εἶχε μπρὸς τὰ μάτια τῆς, ἄλλαξε. Ὁ καθρέφτης τώρα ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζει. Ἐπειτα ἀπόμεινε σκέτο κρύσταλλο καὶ πίσω ἀπὸ τὸ γυαλὶ αὐτὸ διέκρινε — τί θαῦμα! — τὴν κάμερα τῶν παιδιῶν τῆς. Τὰ μικρὰ κομμόντουσαν καὶ μὰ μακρὴν μουσικὴ ἔφτανε σ' αὐτὰ τῆς.

Μὰ καὶ τὸ ὄραμα αὐτὸ πέρασε γρήγορα. Κι' ἀμέσως ἡ Μαγδαληνὴ ξανάδε μῆσιν στὸν καθρέφτη τὴν ὠμορφιά τῆς ποὺ τὴ σκοτεινιάζε τώρα σὰν σύννεφο ἢ θλίψη κι' ὁ μετανοημένος.

— Ὑπογράψτε τὸ «Συμβόλαιον», τῆς εἶπε ὁ Σατανᾶς.

— Ὁχι! τοῦ ἀπάντησε ἀτότομα.

Ἡ Α. Υ. «ὡ πρίγκηψ τοῦ Ἑρέβων» κατάλαβε καλὰ τί ἐσήμαινε ὁ τόνος τῆς ἀπαντήσεώς τῆς. Κατάλαβε πὼς ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε συνέλθει τώρα. Ἀσφαλῶς κάποια ἐπέμβασις τοῦ «Υψίστου» τοῦ κατὰστρεψε τὰ σχέδια.

— Βασίσεσθε λοιπὸν μόνο στὶς δυνάμεις σας, γιὰ νὰ κερδίσετε τὸ σῆματὸ σας; τῆς εἶπε.

— Ἴσως! ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνὴ.

— Θαυμάσια ἀρέσκια! Κι' ἐγὼ σὰς βεβαιῶνω πὼς ἀίριο, χωρίς—χωρίς, θὰ πάω νὰ βοῦν τὴ Βινερά.

— Θὰ τὸ δοῦμε!

— Ὑπογράψτε. Αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερο.

— Ὁχι!

Ἡ Ὁ Σατανᾶς ἀγρίεψε:

— Τότε, μὴν υπογράφετε! Τώρα ἀρνῶμαι ἐγὼ. Ὡ! αὐτὲς ἡ γυναῖκες, ποὺ νὰ τις πάρη ἡ ὀργὴ τοῦ... Θεοῦ!... Τοῦλάχιστον οἱ ἄνδρες, ὅταν δίνουν τὴν ψυχὴ τους στὸ Διάβολο, ἡ δουλειὰ τελειώνει στὴ στιγμὴ, δὲν χάνω τὸν καιρὸ μου....

— Καὶ υπογράφουν ἀμέσως;

— Ναι, καὶ χωρίς νὰ τρέμει τὸ χέρι τους!

— Εἶνε, γιὰτὶ συνήθιζαν νὰ υπογράφουν γραμμάτια, ἐνῶ ἐμεῖς ἡ κακόμοιρες ἡ γυναῖκες....

— Ἔσεῖς ἡ κακόμοιρες γυναῖκες!... Ποτὲ δὲν ξέρετε τί θέλετε. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. Γιατὶ δὲν θέλετε νὰ υπογράφετε; Πῆτε μου μιὰ σοβαρὴ δικαιολογία κι' ἐγὼ θὰ φύγω, χωρίς νὰ ἐπιμείνω!

— Θὰ σὰς πάω. Καὶ πρώτα—πρώτα, ἀρνῶμαι χάριν τῶν παιδιῶν μου. Ἐπειτα μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ κἀνὴν ὅ,τι θέλει. Ἔχει τὴ δύναμη νὰ γυρίσῃ τὰ μυαλὰ τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἡ ἀγαπημένη του γυναικοῦλα, φτάνει νὰ θέλῃ καὶ νὰ ξέρῃ. Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιά γυναῖκα ποὺ νὰ μὴν ξέρῃ, φτάνει νὰ θέλῃ. Ἐ, λοιπὸν! Ἐγὼ γράφω στὰ παλάμη μου τὰ παποῦσια αὐτῆ τῆς Βινερά.

Δὲν ἔχω τὴν παραμορφὴ ἀμφιβολία πὼς στὴ μάχη θὰ νικήσω ἐγὼ.... καὶ χωρίς νὰ υπογράψω αὐτὸ τὸ φρεβὸ «Συμβόλαιόν» σας.

— Ἀσφαλῶς ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ μοῦ χάλασε τὴ δουλειά, νομομύρισε ὁ Σατανᾶς, μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ. Φεύγω, κυρία. Βγάλτε τὰ πέρα μονάχη σας. Ἐπειτα, ἐγὼ παρηγοροῦμαι γρήγορα. Δὲν με συγκοῦν ἡ γυναῖκες. Εἶμαι πολὺ ψυχρὸς μαζί τους. Ἀγγίζετε με νὰ δῆτε τί ψυχρὸς ποὺ εἶμαι!

Πραγματικὰ, ἦταν πολὺ ψυχρὸς.... παγωμένος! Ἀγγίξε τὸ χέρι τῆς Μαγδαληνῆς κι' ἐκεῖνη ἀνατόρησε σὺν ὀργῃ, σὰν νάταν τὸ χέρι του ἀπὸ μάρμαρο. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔβυτησε καὶ πετάχτηκε πάνω ταραγμένη...

Κοιμόταν διῶ ὄρες τώρα στὴν πολυθρόνα τῆς. Ἡ φωτιὰ εἶχε σβῆσει ὀλόκληρα. Τὸ γυμνὸ τῆς μπράτσο ἦταν κρεμασμένο ἔξω ἀπ' τὴν πολυθρόνα καὶ τὰ δάχτυλά τῆς ἀκοιμποῦσαν στὸ μάρμαρο τοῦ τζακαῦ....

ΜΙΑ ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Τὶ ἀφηγεῖται ἡ Ἑδβίνα Μπουθ).

Σ' ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλειότερους κινηματογράφους τῶν Ἀθηνῶν προεβάλετο τελευταία τρεῖς ὀλόκληρες ἑβδομάδες τὸ «Γρέυντερ Χόρν», ἕνα φιλμ γυρισμένο στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς, μὲ τὴν εὐγενῆ καὶ... ἀνδιεστῆ σύμπραξις πυγμαίων, πυρολατρῶν, ἀνθρωποφάγων καὶ ἄλλων ἀγριανθρώπων.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ἔτυχε νὰ δοῦν τὴν ταινία αὐτή, θὰ ἔμειναν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, θαυματοῦνοι ἀπ' τὴν ξανθὴ ὠμορφιά τῆς πρωταγωνίστριας, τῆς Ἑδβίνας Μπουθ, ἡ ὁποία ὑπεδέθη μὲ ἀφαστὴ τέχνη τὸν δύσκολο ὀλοῦ ἐνὸς λευκοῦ κοριτικοῦ ποὺ μεγαλέως μέσα στοὺς ἀγρίους καὶ πῆρε τὴ νοσοτροπία καὶ τὴς διαθέσεις των, ὅσοι μὰ μέρα, ἕνας νεαρὸς λευκὸς, ἐδάμασε μὲ τὸν ἔρωτά του τὸν ἀνυπόταχτο χαρακτῆρα τῆς.

Ἡ Ἑδβίνα Μπουθ ἀκολούθησε τὸ σκηνοθέτη Βάν Ντάικ, στὴν Ἀφρικανικὴ ζούγκλα πρόθυμα. Καταλαβάνετε τώρα, πόσο ἐκοιτίσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ὡς διου νὰ τελειώσουν τὴν ταινία τους. Εἶχαν ν' ἀνταπαιλοῦσαν ἐναντίον μυρίων δυσκολιῶν καὶ κινδύνων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μεγαλειότερος ἦταν ὅχι τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, ἀλλὰ ἡ ἐχθρική διάθεσις τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐποῦτο, ἡ Ἑδβίνα Μπουθ — ἡ Νίνα, ὅπως τὴν λένε χαϊδευτικὰ οἱ γνωστοὶ τῆς — ἔμεινε δέκα ὀλόκληρους μῆνες στὰ βάθη τῆς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας, χωρὶς νὰ νοιώσῃ τὴν παραμικρὴ κούρασι.

— Ἀγάπησα πολὺ τὴν Ἀφρικὴ — εἶπε ἡ ξανθομαλλοῦσα καλλιτέχνης στοὺς δημοσιογράφους, ὅταν γύρισε στὸ Χόλλυγουντ. Εἶνε τὸ μεγαλειότερο καὶ ὠραιότερο στυῦντιο τοῦ κόσμου. Κι' ἂν λάβουμε ἄπ' ὄψη μας τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον ποὺ ἄρχισε νὰ δείχνῃ τελευταία τὸ Κοινὸν γιὰ τὴ μυστηριώδη Ἀφρικὴ, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ ὑπάρχουν στὴ μακρὴν αὐτὴ περιφέρεια περισσότεροι σκηνοθέται, παρὰ ἰθαγενεῖς βασιλεῖς!

Ἐλατρεῖο πλέον τὸν ψιθυρο τῶν ἀγρίων δέντρων τοῦ δάσους, τὰ τραγοῦδια καὶ τὴ μουσικὴ τῶν ἀγρίων. Ἐπέρασα πολλές νύχτες καθισμένη κοντὰ τους, διπλά στὶς μεγάλες φωτιές ποὺ ἀνάβουν γιὰ νὰ φωτίσουν τὰ σκοτάδια τῶν Ἀφρικανικῶν δάσων.

Μόλις ἀνάψει ἡ φωτιὰ, ἀκούζῃ τὰ ζῶα νὰ τρέχουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τρομαγμένα, ἀκούζῃ νὰ κρυπτοῦν κάτω. Χιλιάδες φειδια παίζουν τὸ κρυφτοῦλι ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων καὶ στοὺς κοσσούς. Τὸ γλιστρὸ ἀρωματισμένο ἀέρακι τῆς νύχτας, μεταφέρει στὰ φτερά τοῦ μακρονόου καὶ παράξενους ἀντίλαλους.

Κι' ὅστερα, ἡ μονότονη μουσικὴ τῶν τῶν—τῶν, σὲ κάνει νὰ τὰ ξεχνᾶς ὅλα. Σὲ μεθᾶ σὰν ναρκωτικὸ, καὶ σὲ ἄμα ἀκόμα, ὅταν εἶμαι μόνη, ξανακούω τὴ μουσικὴ αὐτὴ καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς μὲ μεταφέρει στὴν καρδιά τῆς μεγαλοπρεποῦς Ἀφρικανικῆς ζούγκλας.

Ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς μ' ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικὰ — συνέχισε ἡ Ἑδβίνα Μπουθ. Ἡ ὑπομονὴ τους καὶ ἡ ἐγκρατέρησις τους στὸ πεπορωμένο εἶνε ἀνεξάντηλη. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως δὲν διαφέρουν διόλου ἀπὸ τὰ ζῶα. Ἐνῶ ζοῦν περιτριγυρισμένοι ἀπὸ ἕνα σφοδρὸ κινδύνου — ἀπὸ τὴς μύγες τσέ—τσέ, τῶν ὁποίων τὸ κέντημα ἐπαφέρει τὸν θάνατο, ἀπ' τοὺς τρομεροὺς πυρετοὺς κι' ἀπὸ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας — ἡ φυσικογνωμία τους ἐκπράξει ἀπόλυτη γαλήνη κι' ἐμπιστοσύνη, ποὺ τὴν μεταδίδουν καὶ στὸ διπλανὸ τους.

Ἐμεῖς ποὺ τρομάζουμε, ὅταν ἀκούσουμε κάποιον νὰ φταρνίζετα διπλά μας, ἔχουμε νὰ διδασθοῦμε πολλὰ ἀπ' τοὺς γενναῖοκαρδους αὐτοὺς ἀνθρώπους.

Μὰ καὶ τὰ ζῶα τῆς Ἀφρικῆς εἶνε ἐξίσου ἐνδιαφέροντα μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Πολλὲς φορὲς μᾶς πλησίαζαν καὶ μᾶς κούτταζαν μὲ περιέργεια, χωρὶς νὰ μᾶς περάξουν.

Ἐνα ἀπόγευμα, ἐνῶ γυρίζαμε μιὰ σηνὴ τοῦ φιλμ σ' ἕνα μονοπάτι, παρουσιάστηκαν ξαφνικὰ διῶ μεγαλοπρεπῆ λιοντάρια. Μερικοὶ κινητοὶ ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ κοντὰ μᾶς, μᾶς συμβούλεψαν νὰ προσπονηθοῦμε ὅτι δὲν τὰ εἶδαμε. Ἡ συμβουλὴ αὐτὴ ἦταν σοφὴ. Τὰ λιοντάρια κἀθησαν ἀπὸ πίσω μᾶς, ἤσυχα καὶ φρόνιμα, σὰν σκυλιάα! Τὸ ἕνα μάλιστ' ἀπ' αὐτὰ μσόκλιε τὸ δεξιὸ μου μάτι καὶ φανόνταν σὰν νὰ χαμογέλοσε εἰρωνικὰ, κοροιδεύοντάς μᾶς!...»

